

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou věci

žalobce: **nezletilý T. Ö.**
zastoupen matkou Ö. Ö.
právně zastoupen advokátem JUDr. Lukášem Polákem
se sídlem třída Míru 450, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017, č. j. OAM-483/ZA-ZA11-ZA17-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Nezletilý žalobce zastoupen svou matkou jako zákonnou zástupkyní se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno pro nepřipustnost řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žaloba podaná matkou žalobce obsahovala pouze obecné žalobní body, s citací vybraných zákonných ustanovení správního řádu, bez jakékoli vazby na osobu žalobce, případně jeho matky, která za něho žádost podala. K žádosti soud ustanovil žalobci zástupce z řad advokátů, který žalobu doplnil takto:

2. Konstatoval, že se jedná sice o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak v daném případě se objevily nové skutečnosti, které bez zavinění žalobce nebyly předmětem předchozího zkoumání a které svědčí o tom, že žalobce společně se svoji matkou a starším bratrem by mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se s matkou a svým starším bratrem již v ČR sociálně a kulturně etabloval, navštěvuje mateřskou školu. V Turecku nemají on ani jeho matka žádné ekonomické ani sociální vazby. Matka se v ČR léčí, pokud by se musela vrátit do Turecka, její stav by se mohl zhoršit. Nebezpečí pronásledování spojuje s tím, že je i s celou rodinou etnický Kurd, tj. příslušník pronásledované etnické menšiny. V žalobě byly dále obecně popsány problémy, se kterými se setkávají příslušníci kurdské menšiny ze strany tureckých autorit. Aktivita tureckých ozbrojených sil na jihovýchodě země přesahuje deklarovanou snahu potlačení strany PKK. Situace na jihovýchodě Turecka, odkud rodina žalobce pochází a kam by se případně musela vrátit, je znepokojivá. Žalovaný se výše uvedenými okolnostmi nezabýval ani v dřívějším hodnocení žádosti. Připomněl, že hrozbě pronásledování z politických důvodů by patrně nebyl vystaven on, nýbrž jeho matka (otec byl poslán do Turecka a je nezvěstný), což by mohlo vést ke ztrátě jeho rodičovského zázemí. Žalobce proto navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Poukázal na původní blanketní žalobu a poukázal na to, že zákonná zástupkyně do doby doplnění žádosti advokátem neuvedla ani ve správním řízení relevantní skutečnosti (ani nové) ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení obav žadatele z návratu do vlasti. Zopakoval chronologii posuzování žádostí o azyl žalobce a jeho rodiny. Připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ve věci opakovaných žádostí o azyl.

4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

5. Stěžejní otázkou v projednávané věci je to, zda byl dál zákonný důvod pro zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala matka za nezletilého žalobce jako jeho zákonná zástupkyně.

6. O této žádosti rozhodoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí, ve kterém popsal historii celého případu, kdy žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již dvakrát, výše zmíněná žádost je tedy již druhá v pořadí s tím, že předchozí žádost ze dne 30. 9. 2013 byla předmětem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž mezinárodní ochrana udělena nebyla a toto řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo ukončeno dne 19. 5. 2016, když byla odmítnuta jeho kasační stížnost pro nepřijatelnost Nejvyšším správním soudem. K tomu soud poznamenává, že se jedná o usnesení NSS ze dne 18. 5. 2016, č.j. 3 Azs 33/2016-21. Dále je v žalovaném rozhodnutí obsažena argumentace týkající se předmětného rozhodnutí, kdy správní orgán dospěl k závěru, že ve své druhé opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti, jeho matka nepoukázala na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a nebyly uvedeny nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by nezletilý žalobce (resp. jeho matka) měli být vystaveni pronásledování nebo hrozbě vážné újmy v jejich vlasti. Žalovaný dále uvedl, že se již jedenkrát meritorně zabýval tvrzením žalobce, které se týkalo situace v jeho vlasti, na tvrzení v žádosti o azyl neshledal žalovaný nic, pro co by žalobce, potažmo jeho matka měli být v Turecku vystaveni pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný uzavřel, že matka žalobce především jako občanka Turecka akcentuje, že je v ČR se svými syny již integrovaná a chce zde zůstat žít, což pro správní orgán nezakládá důvod pro nové meritorní posuzování řízení.

7. Ke shora uvedenému popisu minulých událostí rodiny nezletilého žalobce je třeba dodat, že sama matka žalobce společně s druhým starším synem jménem H. Ö. podala již tři žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž jejich argumentace ve správním řízení byla obdobná. Žalovaný rozhodoval o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany již tedy třikrát, přičemž vždy se žalobci domáhali soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného. Poprvé požádala matka s druhým synem o mezinárodní ochranu dne 1. 7. 2011. Žadatelům mezinárodní ochrana udělena nebyla, přičemž o této žádosti rozhodoval žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 2011, č.j. OAM-143/LE-LE05-P08-2011. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové ze dne 20. 9. 2012, č.j. 32 Az 28/2011-61 zamítl, následně podaná kasační stížnost byla odmítnuta usnesením NSS ze dne 5. 12. 2012, č.j. 3 Azs 54/2012-14. Podruhé podala matka s druhým nezletilým synem novou žádost o mezinárodní ochranu dne 12. 4. 2013, přičemž žalovaný rovněž rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, a to rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č.j. OAM-118/ZA-ZA13-P05-R2-2013. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č.j. 50 Az 3/2015-97 a kasační stížnost žalobců proti tomuto rozsudku NSS rovněž odmítl, a to usnesením ze dne 8. 9. 2016, č.j. 4 Azs 146/2016-26. Ze shora uvedeného rozsudku zdejšího soudu vyplývá, že matka a syn uvedli ve své předchozí žádosti ze dne 12. 4. 2013 mj., že *„Chci získat pas České republiky a usadit se zde. Chci si vytvořit jistý pořádek v životě. Také jsem si zvykla na český jazyk a na život v tomto státě.“* Krajský soud vedle dalších důvodů této předchozí žádosti o mezinárodní ochranu (obavy matky) zahrnující i její tvrzení, že pokud by byl její manžel po návratu do Turecka uvězněn a musel by nastoupit k výkonu vojenské služby, to by mělo dopad i na ni), se v tomto předchozím rozsudku ze dne 26. 4. 2016, č.j. 50 Az 3/2015-97 vyjádřil i k těmto důvodům žádosti o azyl, kterou vyhodnotil tak, že *„Ze žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobci snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České*

republiky. Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.“, přičemž poukázal na konstantní soudní judikaturu NSS (např. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2015, č.j. 5 Azs 125/2005-46), když institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně „není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu“. Rovněž se krajský soud v tomto rozsudku vyjádřil i k žadateli zmíněné doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu), když nikdo z rodinných příslušníků žalobců nepožíval a nepožívá doplňkové ochrany. Potřetí matka žalobce s druhým nezletilým synem podali žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 6. 2017, mezinárodní ochrana nebyla udělena, řízení bylo žalovaným zastaveno pro nepřijatelnost. V rámci soudního přezkumu zdejší soud žalobu matky žalobce a jeho druhého bratra zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č.j. 52 Az 1/2017-61, kasační stížnost byla odmítnuta usnesením NSS ze dne 20. 12. 2017, č.j. 9 Azs 313/2017-56

8. Zpět k věci nezletilého žalobce. Krajský soud předně neshledal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, a to tím spíš, když žalobce v původně blanketní žalobě neuvedl jakékoli konkrétní důvody proto toto své tvrzení a odkazoval pouze obecně na porušení jednotlivých ustanovení (paragrafů) správního řádu. Doplněná žaloba již obsahovala bližší argumentaci vztahující se k důvodům v § 12 písm. b) zákona o azylu.

9. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu podá-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újmy, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

10. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí druhá a opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a všechny žádosti následující po ní.

11. Z platné právní úpravy pak lze vyvodit závěr, že v daném druhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již není třeba opakovaně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, č.j. 78 Az 32/2016-18).

12. V dané věci je nesporné, ostatně to ani žalobce nenamítal, že žalovaný rozhodoval o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany již podruhé, přičemž i v prvním případě se žalobce domáhal soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného. Poprvé požádal nezletilý žalobce o mezinárodní ochranu dne 30. 9. 2013. Žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla, přičemž o této žádosti rozhodoval žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 12. 2014, č.j. OAM-312/ZA-K01-2013. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové ze dne 8. 1. 2016, č.j. 50 Az 4/2015-63 zamítl, následně podaná kasační stížnost byla

odmítnuta usnesením NSS ze dne 18. 5. 2016, č.j. 3 Azs 33/2016-21. Z uvedeného rozsudku zdejšího soudu č.j. 50 Az 4/2015-63 vyplývá, že žalobce zastoupen svým otcem 7 dní po narození žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil následovně: *„Já žádám o azyl a dítě se narodilo zde a z toho důvodu žádám i jeho jménem o mezinárodní ochranu, dítě je s námi a je nedílnou součástí naší rodiny.“* Když byl otec žalobce tázán, čeho obává v případě návratu do vlasti, odpověděl: *„Obledně dítěte (žalobce – pozn. soudu) se neobávám ničeho“* (viz bod 33 žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Při následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (dne 30. 9. 2013) pak zákonný zástupce žalobce zopakoval, že o mezinárodní ochranu žalobce žádá proto, že o mezinárodní ochranu žádají i ostatní členové rodiny žalobce. O žádném konkrétním riziku, které by hrozilo žalobci v Turecké republice, zákonný zástupce žalobce nevěděl (*„Nevím, co by se stalo s mým synem.“*), obecně však vyjadřoval obavy o celou rodinu *„z důvodu, že jsou Kurdové“*. Jiné skutečnosti (např. skutečnosti týkající se uplatňování politických práv rodiči žalobce v Turecku apod.) zákonný zástupce žalobce při pohovoru neuvedl.

13. Krajský soud vedle dalších důvodů této předchozí žádosti o mezinárodní ochranu se v tomto předchozím rozsudku ze dne 8. 1. 2016, č.j. 50 Az 4/2015-63 vyjádřil i k těmto důvodům žádosti o azyl, kterou vyhodnotil tak, že: *„Lze tedy uzavřít, že skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a jeho otec (také Kurd) se angažoval ve prospěch legální politické strany BDP (s čímž mohly být i spojeny jisté obtíže), nebyla a není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu či § 14a zákona o azylu. Sám nezletilý žalobce v Turecku nikdy nebyl, žádná politická práva či svobody zde neuplatňoval (ani to nebylo tvrzeno). Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž mu nelze vytýkat, že v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (ve vztahu k otci žalobce) odkázal na svá rozhodnutí ve věcech rodinných příslušníků žalobce (zejména jeho rodičů) a znovu nezopakoval důvody, pro které jejich žádosti zamítl. Jedná se totiž o členy jedné rodiny a obsah všech rozhodnutí žalovaného jim byl dobře znám (ostatně za žalobce jednali jeho zákonní zástupci – rodiče).“* Soud dále poukázal na judikaturu NSS, kde se soud opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku (dle kasačního soudu vláda respektuje práva kurdské menšiny, dokonce se snaží postavení této menšiny zlepšit a pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce) i činností legální strany BDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (podrobně se touto problematikou zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, na tyto závěry pak odkázal např. v usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015-31, zejména pak v usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, bod 38). Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k odpíračům vojenské služby kurdské národnosti, kteří sympatizují s politickou stranou BDP, i k jejich případnému trestání v zemi původu (srov. usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015-31, a usnesení ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 2 Azs 222/2014, bod 12). Z rozhodovací činnosti je též zdejšímu soudu známo, že navrátilivším se žadatelům o azyl nehrozí v Turecku nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015-31).

14. V nové žádosti, tj. o které bylo rozhodnuto v řízení, které bylo žalovaným rozhodnutím zastaveno, žalobce ústy své matky v podstatě opakovaně uvádí své důvody, které vyjadřují i snahu o legalizaci pobytu v České republice, obdobně jak činil on sám či jeho rodina i v předchozích řízeních. Již v předchozí žádosti totiž žalobce, resp. matka s druhým synem poukázali na svou snahu usadit se v České republice, vytvořit si zde zázemí a žít v České republice. V nové žádosti v podstatě tento důvod potvrzují, když pouze uvádí k tomuto důvodu podrobnější skutečnosti, tj. že se tak ve skutečnosti stalo, tedy že se v podstatě v České republice zabydleli. To však není žádný nový důvod pro udělení azylu. Žalobce prostřednictvím své matky pouze rozvedl svá tvrzení týkající se snahy o legalizaci pobytu v České republice, která matka a synové uvedli již v předchozí žádosti. Krajský soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že žalobce jako občan Turecka pouze akcentuje, že v České republice je se svoji matkou a bratrem integrován a chce zde zůstat žít, což pro žalovaného nezakládá důvod pro nové meritorní posuzování řízení. Krajský soud se tak neztotožnil s tvrzením žalobců o porušení zákona o azylu a o dalších ustanovení správního řádu (viz původní blanketní žaloba), když stav věci byl spolehlivě zjištěn a rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

15. Pokud pak velice stručná žaloba obsahující pouze obecné body byla doplněna advokátem o obavy z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, koresponduje toto z části se stručným vyjádřením matky žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 6. 2017. Matka zde fakticky uvedla, že jí jako Kurdce by hrozilo při návratu nebezpečí věznění a tak podobně. Na druhou stranu, toto generalizované samostatně stojící vyjádření však nezní příliš důvěryhodně v porovnání obsahem dřívějších žádostí o mezinárodní ochranu a vůbec s celým vyzněním důvodů v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak se však podává z odůvodnění výše (zejm. bod 13 shora), nejde však o nové skutečnosti v záležitosti žalobce. Tvrzené obavy z pronásledování žalobce uváděné jeho rodiči, resp. obavy z pronásledování jeho rodiny z důvodu příslušnosti ke kurdskému etniku byly předmětem přezkumu jak správního orgánu, tak zdejšího soudu v době posuzování první žádosti žalobce. V postupu žalovaného, který druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu, neshledává soud jakékoli pochybení. Žádost tak byla nepřipustná, neboť žalobce svými tvrzeními nenaplnil podmínku uvést nové skutečnosti svědčící o obavě z pronásledování.

16. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 25. dubna 2018

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce